

ΘΑΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ ΣΦΑΓΕΙΟ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΜΑΥΡΗ ΔΥΓΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μαύρη αυγή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θάνος Δραγούμης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Θάνος Δραγούμης, 2013
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: adl21/www.istockphoto.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0454-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΘΑΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

**ΜΑΥΡΗ
ΑΥΓΗ**

Λίγες μαύρες σκέψεις...

Το *Σφαγείο Σαλονίκης*, το προηγούμενο βιβλίο μου, το είχα γράψει με σκοπό να το επεκτείνω σε μια συνεκτική μυθιστορηματική τριλογία με κύριο άξονα τα τρομερά χρόνια και γεγονότα της δεκαετίας του '40. Κατοχή στη Θεσσαλονίκη, Δεκεμβριανά στην Αθήνα, αιματοβαμμένος Εμφύλιος απ' άκρου εις άκρον σε ολόκληρη τη χώρα.

Παρότι άρχισα να γράφω το δεύτερο βιβλίο της τριλογίας, το εγκατέλειψα στη μέση. Σ' αυτά τα δύομιση χρόνια που μεσολάβησαν, τα γεγονότα με πρόλαβαν. Η χώρα που γνωρίζαμε, η χώρα της μεταπολίτευσης και της δημοκρατίας αλλά και η χώρα του άκρατου νεοπλουτισμού και του ηθικού ξεπεσμού, κατέρρευσε σαν τον Πύργο της Βαβέλ. Σήμερα ζούμε τα απότοκα της κρίσης. Πνιγμένοι στα απόνερά της. Θαμμένοι στα χαλάσματα που έπεσαν επί δικαίων και αδίκων, καταπλακώνοντας συγχρόνως τους αρχιερείς της διαπλοκής με τα βρόμικα χέρια αλλά και τους έντιμους ανθρώπους, που άπλωναν το δικό τους χέρι μόνο για να προσφέρουν στον συνάνθρωπό τους και στην πατρίδα.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν το παταγώδες σπάσιμο της φούσκας τα ξέρουμε όλοι καλά, τα ζήσαμε, και τα ζούμε, στο πετόι μας. Ήταν κατακλυσμιαία. Ήταν τραγικά. Το χειρότερο; Ήταν και είναι βαθιά διχαστικά. Μία ακόμα μάχη του απόλυτου καλού με το απόλυτο κακό στην ιστορία του πολύπαθου λαού μας.

Ευρωπαϊστές και αντιευρωπαϊστές. Εκσυγχρονιστές και λαϊκιστές. Μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί. Πατριώτες και προ-

δότες. Απόλυτες διαχωριστικές γραμμές και βαθιά διχαστικό πνεύμα. Αριστεροί επαναστάτες με πανάκριβα i-phones και δεξιοί συνωμοσιολόγοι με αφορολόγητα κότερα, παλιά πολιτικά λαμόγια σε νέες κυβερνητικές θέσεις, κεντροδεξιοί της αραχτής και σοσιαλιστές της αρπαχτής, πολιτικοί της μίζας και των *off-shore*, κρατικοδίαιτοι συνδικαλιστές των παχυλών κρατικών επιδομάτων, υπερήλικοι αριστεροί που ονειρεύονται τη ρεβάνς της ήττας του Εμφυλίου και αιματοβαμμένοι νοσταλγοί του Χίτλερ και του Νταχάου που σκοτώνουν εν ψυχρώ, στήνουν κρεμάλες έξω από τη Βουλή κι έπειτα μπαίνουν σ' αυτή σαν εκπρόσωποι, *λαϊκά δικαστήρια και γουναράδικα* από τη μια μεριά, *στο Βίτσι και στον Γράμμο σάς θάψαμε στην άμμο* από την άλλη.

Απόλυτη παράνοια. Πλήρης κατάπτωση. Κατώτεροι των περιστάσεων για μία ακόμα φορά. Μια ολόκληρη κοινωνία σε διχασμό. Και σε κρίση οικονομική και κοινωνική. Αλλά πρωτίστως σε κρίση απλής λογικής. Τη χειρότερη όλων.

Με όλα αυτά κατά νου, δε χρειάστηκε να γράψω τα δύο επόμενα βιβλία για τα Δεκεμβριανά και τον Εμφύλιο. Ήταν περιττό. Υπό μια έννοια, δυστυχώς, η *Μαύρη Αυγή* είναι το δεύτερο μέρος της τριλογίας του Εμφυλίου.

Ας ελπίσουμε τουλάχιστον τούτη τη φορά να βγει αληθινός ο Μαρξ και η Ιστορία να επαναληφθεί μόνο σαν φάρσα.

Αυτή που παρακολουθούμε ήδη.

Αθήνα, Αύγουστος 2013

Θάνος Δραγούμης

ΥΓ. Εννοείται ότι το παρόν βιβλίο είναι προϊόν φαντασίας. Τουλάχιστον ως προς τα ονόματα.

«Όταν ήρθαν να πάρουν τους Εβραίους, δε διαμαρτυρήθηκα, γιατί δεν ήμουν Εβραίός. Όταν ήρθαν για τους κομμουνιστές, δε φώναξα, γιατί δεν ήμουν κομμουνιστής. Όταν καταδίωξαν τους τσιγγάνους, ούτε τότε φώναξα, γιατί δεν ήμουν τσιγγάνος. Όταν έκλεισαν το στόμα των ρωμαιοκαθολικών που αντί-τάσσονταν στον φασισμό, δεν έκανα τίποτα γιατί δεν ήμουν καθολικός. Μετά ήρθαν να συλλάβουν εμένα, αλλά δεν υπήρξε πια κανένας να αντισταθεί μαζί μου...»

ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ

Α.Π.Ε.

Αθήνα, 4.4.2012

Πρωτοφανές περιστατικό σημειώθηκε στις 09:00 το πρωί στην καρδιά της Αθήνας, στην πλατεία Συντάγματος. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια των περαστικών, ένας άντρας 77 ετών έβγαλε ένα πιστόλι από την τσέπη, και πριν πατήσει τη σκανδάλη, απευθυνόμενος στον κόσμο, είπε: «Έχουν εκμηδενίσει κάθε ίχνος επιβίωσης μου. Αυτοκτονώ γιατί δε θέλω ν' αφήσω χρέη στα παιδιά μου».

Δύο διασώστες του ΕΚΑΒ που έφτασαν στην πλατεία Συντάγματος δεν μπόρεσαν να προσφέρουν καμία βοήθεια στον ατόχειρα και αρκέστηκαν να διαπιστώσουν τον θάνατό του.

Η σορός του μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Χτες

Ένα

Κατέβαινα την Πανεπιστημίου. Αθηναϊκή Τριλογία στα δεξιά, στα αριστερά μου «*κάντε απονεύρωση στους τραπεζίτες*» με κόκκινο σπρέι στον φιλόξενο τοίχο της Αγροτικής Τράπεζας. Χάρμα αστροφεγγιά ψηλά, δρασκελιές αβίαστες κάτω, βουτυράτη αίσθηση. Τα ντουμάνια από τις φωτιές και τα δακρυγόνα επέμεναν ακόμα, κατά τα άλλα, όμως, ζεστή βραδιά, απριλιάτικη. Περπατούσα ήρεμα, ένιωθα θαλπερά, σαν να γλιστρούσα επάνω στα ρημαγμένα πλακάκια, σαν να έκανα απλωτές σε χλιαρή σούπα βελουτέ. Ούτε τουρτούρισμα στο κορμί ούτε ξυλιασμένα πόδια ούτε χέρια στις τσέπες. *Μέγκλα, μάγκα μου*, που έλεγε κι η Λόλα στις *Κουκλίτσες*. Για να πετύχω κάτι τέτοιο στο Άμστερνταμ, θα έπρεπε ή να περιμένω μέχρι τον Αύγουστο ή να χαζεύω τα ηλιοτρόπια του Βαν Γκογκ σε ντουβάρια ντουμανιασμένων *coffee shops*, μέχρι το ζεστό χρυσό χρώμα τους να καθαρίσει το, πηγμένο από βροχή και καταχνιά, μάτι μου.

Γι' αυτό δεν έχω μετανιώσει που γύρισα.

Είναι ένας λόγος.

Ένας και μοναδικός, όμως, για να λέμε την πάσα αλήθεια. Όλοι οι υπόλοιποι συνηγορούν εναντίον. Η αφραγκία μου στην αρχή, όταν ο λογαριασμός που έφερα μαζί μου στέγνωσε πιο πολύ κι από λαρύγγι ανώνυμου αλκοολικού, κι έπειτα οι αναδουλειές μέχρι να κάνω ένα άλφα όνομα στο σινάφι και να με εμπιστευτούν οι δύσπιστοι, που έστω και απρόθυμα περνούσαν το κατώφλι του μαγαζιού που διατηρώ στο κέντρο της Αθήνας, οδός

Μενάνδρου, σταυροδρομί με Σαπφούς, στην πιο εξωτική γωνιά της πόλης.

Δ. ΜΑΡΟΓΛΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Και άντε ας πούμε πως η επαγγελματική μου ζωή είχε πάρει σιγά σιγά να στρώνει – όλο και κάποιος απελπισμένος κερατάς σκάει δυο τρία χιλιάρικά για να μπανίσει τη γυναίκα του να σέρνει το κάρο στα τέσσερα, χώρια η μεγάλη υπόθεση με τον ομοφυλόφιλο βουλευτή, που αποδείχθηκε λαβράκι για τα κανάλια και σωτηρία για μένα μετά την τζάμπα διαφήμιση από τα παράθυρα των δελτίων ειδήσεων μια ολόκληρη εβδομάδα. Αλλά δεν υπήρξα ποτέ, ούτε και τώρα είμαι βέβαια, αυτό που τα μαλακισμένα *golden boys* αποκαλούν με εμετική ανταρθέσκεια *workaholic*, οπότε στα αντεπιχειρήματα της επιστροφής μου ήταν λογικό να υπολογίζω και την προσωπική μου ζωή.

Πώς είναι; Ένα μάτσο χάλια. Ελλάς, αδερφάκι μου: πατρίς, θρησκεία, οικογένεια. Είχα το πρώτο, τουλάχιστον θεωρητικά στο διαβατήριό μου, αλλά μου έλειπαν τα άλλα δύο. Τουτέστιν, ένα στα τρία. Οι πιθανότητες ήταν εναντίον μου. Στον προτεσταντικό παράδεισο της μικρής Ολλανδέζας όπου ζούσα μέχρι πριν από τέσσερα χρόνια δεν έδιναν μία για όλα αυτά, αλλά εδώ είναι Βαλκάνια, δεν είναι παίξε γέλασε, που τραγουδούσε κάποτε κι ο αιιδός.

Μετά την πλατεία Κοραή έκοψα αριστερά, πέρασα τη Σταδίου και πήρα την Ευριπίδου κατηφορίζοντας για Αθηνάς. Δύο ποτάκια στον Ψυρρή και σπίτι για ύπνο. Λέμε τώρα, σχέδια επί χάρτου. Κάθε βράδυ το έλεγα πως θα περιοριστώ στα δύο, κάθε βράδυ το υποσχόμουν, μερικές φορές, χωρίς πλάκα, το κατάφερνα κιόλας στ' αλήθεια. Δύσκολο να κλείσω μάτι τόσα χρόνια στην ολλανδική εταιρεία δούλευα νύχτα, καλύτερα λεφτά, καλύτερες υποθέσεις, μου έμειναν κληρονομιά ένας τραπεζικός

λογαριασμός με πενήντα χιλιάδες ευρώ και μια καραμπινάτη απήπνια. Στα τέσσερα χρόνια που έξινα τα παπάρια μου, ούτως ειπείν, στην Αθήνα, ο πρώτος εξαφανίστηκε πιο γρήγορα κι από ξεστό συσσίτιο στον Άγιο Παντελεήμονα, η δεύτερη μου έμεινε αμανάτι και την κουβαλάω ακόμα σαν τόκο υπερημερίας που δε σβήνει ούτε με προεκλογική τροπολογία.

«Δε βαριέσαι... Ούτε παιδιά ούτε σκυλιά...» μουρμούρισα κι έφτυσα στον κόρφο μου.

Αποφάσισα να μην πάω ούτε για ποτά, το ένα είναι αρκετό, τα δύο είναι πολλά, τα τρία δε φτάνουν, ύστερα έρχεται ο Γιαννάκης ο Περπατητής και δε φεύγει ούτε με σειρήνα της πυροσβεστικής πριν βάλει φωτιά στο στομάχι μου και στο μυαλό μου. Όσο μου 'χει απομείνει βέβαια – έπειτα από τόσες καταχρήσεις και χρόνια άσωτου νεανικού βίου, τα εγκεφαλικά μου κύτταρα είχαν υποστεί απανωτά ολοκαυτώματα από κάθε λογής σκόνες, ντουμάνια και πιόματα.

Αφού δε θα μούσκευα το λαρύγγι μου με το νέκταρ του παλιόφιλου του Γιάννη, τάχυνα το βήμα μου – είχα έναν λόγο κι ένα κίνητρο για να φτάσω μια ώρα γρηγορότερα στο σπίτι. Αφενός είχα συμπληρώσει την απαραίτητη βραδινή βόλτα στο μαρτυροκαπνισμένο κέντρο της πόλης, μπας και το έρμο σώμα μου δώσει κάνα σινιάλο κούρασης στο κεφάλι μου και κοιμηθώ μερικές ώρες, και αφετέρου, αν αργούσα λίγο ακόμα, μπορεί να άλλαξα γνώμη και να περνούσα μια βόλτα από το μπαρ του Αλέκου στη Μέτωνος. Το τσιτάτο του Όσκαρ Ουάιλντ, *Ο καλύτερος τρόπος να αποφύγεις τον πειρασμό είναι να υποκύψεις*, ήταν το δικό μου Πάτερ Ημών και το τηρούσα με προσήλωση παλαιοημερολογίτη.

Πλατεία Θεάτρου με κατεύθυνση την Πειραιώς. Κόντευα. Όχι πως καιγόμουν να φτάσω δηλαδή. Τα στενά της πόλης, ακόμα κι αυτά τα συγκεκριμένα στενά με τα κιβούρια των κλειστών μαγαζιών που έκαναν τους δρόμους να θυμίζουν οδοντοστοιχία υπερήλικα με οδοντιατρική κάλυψη ΙΚΑ και με τις εγκαταλειμ-

μένες εισόδους των ρημαγμένων πολυκατοικιών να βρομούν σαν δημόσια ουρητήρια, ακόμα και τούτα τα συγκεκριμένα στενά που έξεχναν ανέχεια και υπέφεραν από χρόνια αφροντισιά, τώρα ήταν καλύτερα από το σπίτι μου έτσι όπως το είχε καταστήσει η Ντιάνα πριν φύγει το ίδιο απόγευμα, ουρλιάζοντας σαν υστερική και βρίζοντας θεούς και δαίμονες.

Ούτε τρεις μήνες δεσμός, κι η Ντιάνα ζήληψε τη δόξα του Μεγαλέξανδρου. Τον έκρινε Γόρδιο, τράβηξε το σπαθί της από το θηκάρι και σήμερα το μεσημέρι τον έκοψε μια και καλή, κάνοντας το σαλόني μου να μοιάζει με τα Γαυγάμηλα· μετά τη μάχη, εννοείται. Ήτοι, και εν συντομία, πάλι στη μοναξιά μου, πάλι στα ντουβάρια μου, πάλι στις αφόρητα ονειρομένες και οδυνηρά εξαισίες αναμνήσεις μου από την Πόλυ, που την εγκατέλειψα στο Άμστερνταμ ένα κρύο χάραμα. Εγώ στο γαλάζιο αεροπλάνο της KLM να σκαλίζω ανόρεχτα το οικολογικό πρωινό μου, κι εκείνη δυο μέτρα μέσα στο μαύρο χώμα να αποτελεί για πέντ' έξι χρόνια το οικολογικό πρωινό των καλοθρεμμένων σκουληκιών της μόνιμα νοτισμένης πόλης. Νοθευμένο πράμα. Υπερβολική δόση. Τέλος.

Άντε μετά να αποφύγεις το μπουκάλι.

Άντε μετά να σε πιάσει ύπνος.

«Δε γαμιέται; Σάμπως τι είναι ο πούστης ο βίος; Το πρώτο σύμπτωμα του θανάτου είναι η ζωή...» φιλοσόφησα για μία ακόμα φορά περπατώντας.

Αλλά δεν ήξερα ότι τον είχα μπροστά μου.

Ότι θα τον συναντούσα στο επόμενο βήμα.

Όχι τον βίο· τον θάνατο.

Εκεί. Επάνω στα ξεντεριασμένα πεζοδρομία. Μπροστά στην είσοδο μιας στοάς που είχε να καθαριστεί από την εποχή του Αυγεία.

Εκεί ακριβώς σκόνταψα πάνω σ' ένα κορμί που δεν είχα δει μες στη βιασύνη μου. Ένα κορμί που έμεινε ακίνητο, αμίλητο, παρά το δυνατό χτύπημα που δέχτηκε από τα Nike Air μου. Ένα

κορμί που ταλαντεύτηκε για λίγο από το χτύπημα χωρίς να βγάλλει κιχ και ύστερα επανήλθε στην προηγούμενη στάση του σαν εκκρεμές ελβετικού ρολογιού.

Έκανα δυο τρία βήματα από κεκτημένη ταχύτητα και ύστερα σταμάτησα. Γύρισα και κοίταξα στο φως της λάμπας του δρόμου το αδρανές σώμα που κείτονταν πίσω μου. Μακριά μαλλιά τζίβα, πρόσωπο μπλαβιασμένο, δέρμα προσώπου στο υπέροχο μολυβί ροχάλας ανθρακωρούχου.

«Την πουτάνα μου...»

Σκέφτηκα να την κάνω στα γρήγορα και με ελαφρά πηδηματάκια. Αφενός τα ξαπλωμένα κορμιά στα πεζοδρόμια αυτής της περιοχής της Αθήνας ήταν πιο πολλά κι από τις τσουρουτεμένες νεραντζιές τους και αφετέρου δεν ήθελα μπλεξίματα με τους μπάτσους ή, ακόμα χειρότερα, με τους νταβατζήδες που λυμαινόνταν την περιοχή – ο δρόμος ήταν γεμάτος *studio* και ξενοδοχεία που χρέωναν με την ώρα.

Φευ, η επαγγελματική μου διαστροφή έσπρωξε τα βήματά μου πίσω. Κοίταξα γύρω μου, ούτε ψυχή, ζώσα, εννοείται, κι έσπρωξα με την άκρη του παπουτσιού μου το κορμί, βλακωδώς βέβαια, αφού μόλις πριν από δύο λεπτά είχα πέσει πάνω του. Μελανιασμένο παντού. Ήταν προφανές ότι είχε φάει το ξύλο της αρκούδας. Και τα χέρια στο ύψος των καρπών χαρακωμένα. Από σκοινιά ή αλυσίδες, δύσκολο να πει κανείς. Πάντως από άγριο δέσιμο.

«Την πουτάνα μου...»

Εντάξει, δεν ήμουν και σε φάση να δώσω μαθήματα ρητορικής. Το δικό μου κορμί είχε μουδιάσει στην επαφή με το ανθρώπινο κουρέλι που είχα εμπρός μου. Τόσα χρόνια σ' αυτήν τη δουλειά είχα δει κοψίδια να ποτίζουν δρόμους και κρανία σουρωτήρια, αλλά ένα σκελετωμένο ανθρώπινο κορμί γερμένο μαλακά στο πεζοδρόμιο μπορούσε να με κάνει λιώμα.

Είχα προσωπική εμπειρία.

Σήκωσα λίγο το μπατζάκι του παντελονιού της και είδα στο ημίφως τις βαθιές χαρακιές στους αστράγαλους, σημάδι πως το

δέσιμο δεν ήταν για πλάκα, για γούστα. Ύστερα έπιασα τον ώμο και γύρισα το αποστεωμένο σώμα. Εξεπλάγην από το πόσο εύκολα το κατάφερα. Ήταν ελαφρύ σαν άδεια σακούλα σουπερ-μάρκετ, μόνο κόκαλα, κι αυτά σαν των πουλιών, λες και είχαν συρρικνωθεί, λες και είχαν χάσει κάθε βάρος. Κούφια και ανάερα. Εύθραυστα σαν λιανά ξερόκλαδα. Και στην πλάτη εμφανή σημάδια. Από τις βουρδουλιές που είχαν ξεσκίσει τη σάρκα.

Έφερα ξανά την μπλαβιασμένη μούρη μπροστά. Το πρόσωπο που με κοιτούσε ανήκε σε κάποιο κορίτσι, θα μπορούσες να το πεις και όμορφο αν το ξυλοκόπημα δεν το είχε διαλύσει. Σάλια και ξεραμένοι αφροί από τα πρησμένα χείλη της διέτρεχαν τογωνιώδες σπασμένο σαγόνι και αυλάκωναν τον κοκκινισμένο λαιμό. Ασορτί με μια ουλή που διέτρεχε το δεξί μέρος του μετώπου της, μια παλιά ουλή που δεν κατάφερε να νικήσει τον χρόνο και άφησε το μέτωπό της σαν μαρκαρισμένο καπούλι γελάδας. Η έκφρασή της μια μάσκα πόνου και απόγνωσης. Τα μάτια της, όσο διακρίνονταν, άδεια. Ήταν εμφανές. Κάτι παραπάνω από εμφανές. Δεν υπήρχε ανάσα. Από εσωτερική αιμορραγία μάλλον. Ή από εξάντληση.

Την απόθεσα μαλακά στο έδαφος και την παρατήρησα για λίγο. Προσπάθησα να τη φανταστώ χωρίς τις πληγές, χωρίς τα οιδήματα και τις παραμορφώσεις. Τα μαύρα μαλλιά της, το λεπτό κορμί της, το πλούσιο νεανικό στήθος, τα χαρακωμένα χέρια της με τα λεπτά δάχτυλα.

Το ένα από αυτά κλειστό. Σφιγμένο δυνατά. Σαν γροθιά. Έκφραση της απελπισίας ή της ύστατης προσπάθειας. Ανάμεσα στα δάχτυλα κάτι γυάλιζε. Έξις δευτέρα φύσις. Η δική μου; Η περιέργεια.

Οπότε άνοιξα με κόπο τα δάχτυλά της κι έβγαλα μέσα από τη βρόμικη χούφτα της ένα μενταγιόν με περασμένη λεπτή αλυσίδα. Μικρό, στρογγυλό, όπως ένα συνηθισμένο μενταγιόν. Αλλά όχι χρυσό. Μέταλλο απροσδιόριστο, καπνισμένο ασήμι, μάλλον όχι μεγάλης αξίας. Ίσως γι' αυτό σώθηκε.

Το έφερα κοντά στα μάτια μου και το περιεργάστηκα στο φως της λάμπας του δρόμου. Τίποτε. Άναψα τον φακό από το μπρελόκ των κλειδιών μου και το φώτισα. Διέκρινα με μεγάλη δυσκολία κάτι σαν σκαλισμένο σταυρό. Έναν δυσανάγνωστο αριθμό. Και δυο τρεις λέξεις στο κυριλλικό αλφάβητο.

«Ρωσίδα... Ή Ουκρανή», συμπέρανα και βεβαιώθηκα πως μάλλον ήταν κάποιο δύσμοιρο κορίτσι φερμένο από τις πρώην ανατολικές χώρες, που μετά την παταγώδη πτώση τους έκαναν το σωματεμπόριο την πιο επικερδή επιχείρηση από κτίσεως κομμουνιστικού κόσμου.

Δυστυχώς, ήταν αργά για την κακόμοιρη, που μπορεί να ήρθε για να βγάλει ένα μεροκάματο ως καμαριέρα ή οικιακή βοηθός και της έβγαλαν την ψυχή δένοντάς τη σε κρεβάτια ή σε μπουντρούμια. Σήκωσα το κεφάλι και κοίταξα γύρω μου. Δεν υπήρχε άνθρωπος. Μόνο κάτι επιγραφές που αναβόσβηναν, δηλώνοντας τα *HOTEL* ημιδιαμονής, μίας ή δύο ωρών, ανάλογα με την καύλα και την ανωμαλία του μαλάκα που περνούσε την είσοδό τους. Ακόμα κι οι Νιγηριανές που έκαναν πεζοδρόμιο δυο τρία στενά πιο πάνω είχαν εξαφανιστεί. Η μυρωδιά από τα χημικά και τα καπνογόνα μπουκώνει μύτες και λαρύγγια, δεν είναι και το καλύτερο περιβάλλον για πίτες. Οι απογευματινές συγκεντρώσεις κι οι καθημερινές διαδηλώσεις έχουν πνίξει την πόλη, ο κόσμος μαζεύεται νωρίς στα σπίτια του κι οι πουτάνες στα κρεβάτια τους.

Δεν μπορούσα να κάνω κάτι παραπάνω. Έβγαλα το κινητό μου, τράβηξα μια δυο φωτογραφίες της, έχωσα το μενταγιόν στην τσάντα μου, έβγαλα κάρτα κι έψαξα καρτοτηλέφωνο. Το κινητό αφήνει ίχνος ακόμα κι αν είναι απενεργοποιημένη η αναγνώριση κλήσης. Δεν ήθελα να μπλέξω. Το τελευταίο που είχα ανάγκη ήταν να τραβιέμαι στη ΓΑΔΑ. Με ήξεραν και δε γούσταρα. Τα υποτιμητικά και προσβλητικά σχόλια των μπάτσων μού κουρέλιαζαν τα νεύρα.

«Υπάρχει ένα πτώμα στον δρόμο. Οδός Διπλάρη στο κέντρο», είπα μόνο και κατέβασα το ακουστικό.

Δε γύρισα να κοιτάξω πίσω μου. Έκανα τον κύκλο του τετραγώνου για να μην αντικρίσω ξανά το άσαρκο κορμί της άμοιρης και με γρήγορα βήματα έφτασα στην πολυκατοικία μου. Στον τέταρτο όροφο το σπίτι μου. Στον δεύτερο το γραφείο μου. Καθ' οδόν για τον τέταρτο σταμάτησα στον δεύτερο να πάρω μian ανάσα και τα χρειαζούμενα για να βγάλω τη βραδιά. Ένα κλειστό μπουκάλι 12άρι *malt* κι ένα πακέτο τσιγάρα, που είχα φτύσει αίμα να περιορίσω. Δύσκολη βραδιά. Η Πόλυ είχε καρφωθεί στο μυαλό μου με πιρτσίνια. Αν εξαιρέσουμε τα τραύματα από τον ξυλοδαρμό και τις χαρακιές στους καρπούς από το δέσιμο, η εικόνα της αποστεωμένης νεαρής στον δρόμο δε διέφερε και πολύ από την τελευταία εικόνα της Πόλυ. Άσαρκη, ταλαιπωρημένη και χωρίς ανάσα.

Ήπια το πρώτο ποτήρι επιτόπου. Και το δεύτερο στο καπάκι. Άναψα τσιγάρο, τράβηξα τις κουρτίνες και κάθισα στο, φωτισμένο από την πορτοκαλιά λάμπα του δρόμου, μικρό γραφείο μου. Θα ήταν πιο εύκολο να την πολεμήσω εδώ. Η νοσταλγία θεριεύει εύκολα και σε πνίγει. Ακόμα και μια μικρή φουρνιά από παλιά σημάδια αρκεί για να τη φουντώσει. Το σπίτι μου ήταν γεμάτο με φωτογραφίες μας από τις παλιές καλές μέρες του έρωτα και του πάθους. Εγώ κι η Πόλυ αγκαλιά μπροστά στο μεγάλο κανάλι του Άμστερνταμ, δίπλα στο άγαλμα του Τσε στην Κούβα, ξάπλα στο γρασίδι των ναών της Μπανγκόκ, μαστούρα από τσιγαριλίκια καλαματιανά, που μπροστά τους δεν έπιανε μπάζα ούτε το καλύτερο μαροκινό χόρτο, λιώμα από ξίδια στο μικρό δίπατο σπίτι μας πάνω από τα κανάλια του ποταμού, που ήταν ένα κι ένα για σουβρα έτσι όπως έγερνε από μόνο του επάνω στους πασσάλους, πριν εμείς καθίσουμε στους δικούς μας από λαμπερό βινύλ ή φυσικό καουτσούκ, απολαμβάνοντας μια γερή δόση από φευγάτο σεξ.

«Γάμησέ τα...» τραύλισα και κοίταξα απέναντί μου την αντανάκλαση του πορτοκαλί φωτός πάνω στο ντουβάρι, στην αφίσσα από το Amsterdam Pride Festival του 2005, από την παρέλαση της ομοφυλόφιλης περηφάνιας.

Ήπια μονοκοπανιά άλλες δύο μεζούρες ουίσκι και διάβασα το σύνθημα στην κορυφή της πολύχρωμης αφίσας με τα χαμογελαστά πρόσωπα, που παρέλαναν χαρούμενα επάνω στα άρματα τους, πνιγμένα στις πούλιες και στα στρας:

*Το AIDS είναι η απόδειξη του Θεού
πως οι λεσβίες θα κληρονομήσουν τον κόσμο...*

«Μαλακίες... Ποιο όρνιο θέλει να κληρονομήσει έναν τέτοιο κόσμο;» μονολόγησα με σαρκασμό.

Και αυτοσαρκασμό.

Γιατί κι εγώ ήμουν μια από αυτές.

Όχι από τις κληρονόμους.

Από τις λεσβίες.

Με λένε Δάφνη και είμαι σκατά...

ΕΛΛΑΔΑ

Αυτοκτονίες πολιτών, συγκρούσεις στους δρόμους και πυρπολημένες τράπεζες! Ανεργία, εξαθλίωση και ουρές για συσσίτια.

Την ίδια στιγμή: ένα υψηλόβαθμο στέλεχος μιας ελληνικής πολυεθνικής εταιρείας εκτελείται με 45άρι στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, μια επιφανής δικηγόρος offshore εταιρειών φουντάρει στη θάλασσα του Φαλήρου, ένας φασίστας κομματιάζεται μπροστά στα γραφεία της πολυεθνικής κι ένας επαναστάτης αριστεριστής θερίζεται μέσα στη γιάφκα του με πέντε διατρητικές σφαίρες.

Αστυνόμος Βερέμης, ο επονομαζόμενος «Μονόφθαλμος». Ντετέκτιβ Μαρόγλου, ιδιάζουσα περίπτωση. Δύο αντιφατικοί ήρωες στο μάτι ενός κυκλώνα από ύποπτες αυτοκτονίες, βομβιστικές επιθέσεις και δολοφονίες εν ψυχρώ.

Γύρω τους, ένας χαρός από αδίστακτα αρπακτικά. Υπεράκτιες εταιρείες, κρυφές μίζες και ξέπλυμα μαύρου χρήματος, Σέρβοι παρακρατικοί και Έλληνες πολιτικοί. Ψυχροί εκτελεστές, ακροαριστεροί τρομοκράτες και τραμπούκοι νεοναζιστές.

ΕΛΛΑΔΑ

**Στη βιτρίνα, δημοκρατία. Στο βάθος, βόρβωρος.
Αίμα, πλιάτσικο και διαφθορά.**

ΑΚΟΜΗ ΑΠΟΡΕΙΣ;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0454-7

9 786180 104547

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14285

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η